

Naat

– aruzperver · 09 Mayıs 2011

NAAT

(mütefâilün feûlün mütefâilün feûlün)

"Kişi sevdiğiyle birlikte" demiş Resûl-i Zîşân,
'Hem anam babam fedâ, hem sana -ey Nebî- fedâ cân!'
O'nu müjde verdi Tevrât, O'nu müjde verdi İncil,
Ki O'nun yanında hürmetle boyun bükerdi Cibril!
Daha doğduğunda ağzındaki ilk söz 'Ümmetim'di.
Henüz altısında öksüz kalakaldı hem yetimdi.
Ve üzülmemişti hiç kendi sıkıntısıyla bir gün.
Fakat ümmetin cefâsıyla bütün bir ömrü üzgün.
Hele toplanınca mahşerde, dolup taşınca meydan,
Kaçar oğlu annesinden; kaçır anneler oğuldan!
O gün orda 'nefsi nefsi!' diye koşturunca herkes,
Duyulur semâda şimşek gibi 'Ümmetî!' diyen ses!
Yanıp öfkesiyle kaynar kızışır coşar cehennem,
Yine 'Ümmetim!' deyip şefkat eder Resûl-i Ekrem!
Açılır önünde cennet, çağırır bütün melekler,
Yine 'Ümmetim!' deyip cenneti ümmetiyle ister!
Bizi ümmet etti gül yüzlü Habîb'e Hak Teâlâ,
Ne şeref, şükürler olsun! Ne şeref var ondan a'lâ?
"Kişi sevdiğiyle birlikte" demiş Resûl-i Zîşân,
Hadi söyle şimdi Hâkan, O'nu sevmesin mi insan?